

CHANTAL CLAASSEN

Beachclub Esperanza ♥ 1

Flessenpost

Als je helemaal
opnieuw begint, waar
vind je dan hoop?

1

DRIE DODEN BIJ WONINGBRAND IN BREDA

Bij een woningbrand als gevolg van een gasexplosie in een woning in Breda zijn vrijdagmiddag rond 17.10 uur een man, een vrouw en een 6-jarige jongen die daar woonden om het leven gekomen. De 8-jarige dochter van het gezin was ten tijde van het ongeluk niet thuis.

Iedereen binnen een straal van vijfhonderd meter werd geadviseerd ramen en deuren te sluiten en de naastgelegen huizen werden uit voorzorg geëvacueerd. Hoe de explosie heeft kunnen gebeuren wordt nog nader onderzocht.

Ik klem mijn kaken op elkaar en stop het krantenartikel terug in de map die ik veilig onder mijn bed schuif. Net als ik het fotolijstje oppak om hun te vertellen over mijn besluit, schrik ik zo erg van de deurbel dat mijn ouders en broertje bijna uit mijn handen glijpen. Gehaast druk ik een kus op het koude glas, schiet in mijn pantoffels en sprint de slaapkamer uit. De voordeur klemt licht als ik hem opentrek. Ik klappertand door de koude wind die binnenvalt.

‘Sorry, huissleutel vergeten.’ Fabian kijkt misprijzend naar mijn spijkerbroek en de zwarte vegen op mijn hoodie. ‘Je gaat toch zeker niet mee in die outfit? Of was je het diner bij Van

Amersfoort & Rijssel vergeten?’ Routinematig geeft hij me een kus naast mijn mond, knoopt zijn stropdas los en loopt voor me langs naar de woonkamer.

Vergeten? Hoe zou ik in vredesnaam dat belangrijke diner waarover hij het al weken aan één stuk door heeft kunnen vergeten?

Zonder te vragen of ik ook wil ontkurkt hij een châteauneuf-du-pape, de laatste van de flessen die we vorig jaar zomer uit Frankrijk hebben meegenomen. Met een glas in zijn hand zakt hij onderuit in zijn fauteuil.

Zwijgend schenk ik een glas in voor mezelf en ik ga op de bank zitten. Het leer voelt koud aan. Ik bekijk Fabian, die er als altijd onberispelijk uitziet in zijn donkerblauwe overhemd en bordeauxrode stropdas, die losjes om zijn nek hangt. Zijn knappe gezicht wordt ontsierd door een ontevreden uitdrukking die hij de laatste tijd vaker heeft. Hij laat de wijn in zijn glas walsen en werpt een steelse blik op mijn handen.

‘Ik had een leuke band,’ zeg ik, pulkend aan een half afgebroken nagel.

‘Had dan op mij gewacht, ik had het voor je kunnen fiksen.’

Bij het beeld van Fabian met een bandenplakset doe ik mezelf geweld aan om niet in lachen uit te barsten. ‘Dat ging niet; ik had mijn fiets vanochtend nodig.’

‘Dan ga je naar de fietsenmaker of je pakt de auto. Kijk zelf eens in de spiegel hoe je eruitziet,’ moppert hij. ‘Je weet toch hoe belangrijk vanavond voor mij is? Waarom kun jij je niet één keer in mij verplaatsen?’

Net op tijd voorkom ik dat mijn ogen gaan rollen. ‘Je hebt je punt gemaakt, Fabian.’

Na een tijdje zwijgen op z’n Fabians gooit hij het laatste restje chateau in zijn glas achterover en komt hij omhoog uit zijn stoel. ‘Trek je dadelijk dat zwarte jurkje van Chanel aan?’

Van de knipoog die hij eraan toevoegt loopt een rilling over mijn rug.

Waarom klinkt altijd alles wat hij zegt als een vraag en voelt het als een bevel?

Ik schud mijn hoofd en neem een grote slok wijn om de ze-nuwen weg te spoelen. 'Ik wens je veel plezier vanavond. Wie weet ontmoet je wel de vrouw van je dromen.'

Hij negeert mijn sneer en werpt een vlugge blik op zijn Rolex. 'We moeten opschieten, over anderhalf uur staan Roderick en Annabel op de stoep.'

'Mag ik hun BMW wel betasten met mijn gescheurde nagels?' kan ik niet nalaten te zeggen.

Met een diepe zucht zet Fabian zijn lege wijnglas op de salontafel en dan beweegt hij zich met zijn branieachtige loopje naar de badkamer.

Ik haal nog een keer diep adem en probeer het stemmetje dat zegt dat ik dom bezig ben en mijn eigen glazen ingooi de kop in te drukken.

'Dit gaat niet werken.' Mijn stem galmt door de woonkamer en ik schrik zelf van de frustratie die erin doorklinkt.

'Niet nu, Chloë,' roept hij met zijn rug naar me toegekeerd.

'Hoor jij eigenlijk wel wat ik zeg?' Mijn overslaande stem trekt eindelijk de aandacht van mijn vriend en hij draait zich naar me om. Ik kijk naar zijn gladgeschoren kaak. Was er nog een ienemienie restje twijfel, dan laat zijn zelfingenomen uitdrukking dat verdwijnen als sneeuw voor de zon. Ik schraap mijn keel. 'Ik ga bij je weg, Fabian. Het beste ermee.'

In enkele ferme passen sta ik bij de voordeur. Zijn ijzige stilte beantwoord ik met de knal waarmee de voordeur achter me dichtslaat.

2

‘Hèhè, wat ben ik blij dat je eindelijk bij zinnen bent gekomen.’

Babs zet twee hooggehakte pumps nauwkeurig naast elkaar onder de salontafel in haar woonkamer en ploft naast me neer, haar armen in een omhelzing met haar opgetrokken knieën. Het glimlachje dat om haar lippen speelt laat zich het best omschrijven als opgelucht, tevreden, en – *ik vergeefhet haar* – met een vleugje leedvermaak.

‘Blij dat ik onbezonnen bezig ben, bedoel je?’ Zuchtend krabbel ik op uit de designbank, kraakwit op een enkel verloren kattenhaartje van Baco na. Hartje zomer is het, de mussen vallen bij bosjes van het dak en ik, Chloë de Waal, heb het steenkoud. De bungelende ijsklompen aan mijn polsen houd ik vlak bij het knisperende vuurtje in de open haard, die Babs zonder morren voor mij aanmaakte. Mijn vingers tintelen door de warmte van de vlammen.

‘Niet zo sip kijken, Chloë,’ hoor ik haar op troostende toon zeggen.

Schouderophalend laat ik de behaaglijke warmte van de open haard voor wat hij is en plof weer op de bank. De zitting veert nauwelijks mee.

Babs strijkt een blonde krul achter haar oor en tilt Baco wat onhandig op schoot, waardoor de nagels van een pootje in haar panty vasthaken. ‘Au, foei jongen, straks eerst een manicure voordat je brokjes krijgt.’ Ze peutert de nageltjes los, wrijft over

de ladder in haar panty en glimlacht feestelijk. ‘Hier heb jij gelukkig geen last meer van. Want je bent vrij! Ontsnapt uit de gouden kooi van Brabants’ grootste aasgier: fake Fabian.’ Babs knikt vol overtuiging naar Baco, die vrolijk spinnend zijn andere pootje optilt naar zijn baasjes gezicht. Hij is het roerend met haar eens.

Ondanks de knagende onrust die ik met me meedraag sinds ik een uur geleden de deur voor Fabians neus dichtgooide, verspreidt zich een lachje over mijn gezicht. Als geen ander verstaat Babs de kunst van het ‘relativerend overdrijven’, een eigenschap die werkt als een tube alleslijm; zelfs voor gebroken levens.

Ik aai Baco over zijn schattige koppie. ‘Ik weet heus wel dat ik beter af ben zonder Fabian. Toch voelt het alsof ik daarnet mijn meest exclusieve paar schoenen heb weggegooid.’ Ik trek een kussen op schoot en laat de rafels tussen mijn vingers glijden. ‘Ja, ik weet hoe je over hem denkt. En natuurlijk, Fabian heeft zijn gebreken. In ieder geval wist ik wel wat ik aan hem had. Het waren verdorie stevige schoenen, met levenslange garantie...’

‘Je wist wat je aan hem had? Bedoel je naast een appartement – sorry: penthouse – van haast een miljoen, een toekomstbestendige bankrekening en zie-ons-hier-eens-belangrijk-zijn-diner-tjes met zijn advocaatmaatjes?’ voegt mijn vriendin er met een knipoog aan toe. ‘Sorry...’ zegt ze grinnikend, en wegduikend voor het kussen dat ik naar haar hoofd gooi.

‘Lieve Babs, mag ik jou eraan herinneren dat jij degene bent die ons heeft gekoppeld?’

Ze gooit haar handen in de lucht. ‘Wacht eens even! Zag jij soms HIER STAAT EEN EGOTRIPPER op zijn voorhoofd gekalkt staan? Ik niet hoor. Hij leek behoorlijk perfect, hooguit iets te veel gel in zijn haar en die stropdassen waren ook niet mijn smaak. Maar verder ging hij prima door de vleeskeuring. Dat vond jij zelf toch ook?’

Ik weet dat ze gelijk heeft. Het begon allemaal veelbelovend

toen ik vier jaar geleden op een feestje van Babs' werk bij de hoge piefen van de woningcorporatie met een glas rosé tegen Fabian opbotste. Al vrij snel viel ik voor zijn geheimzinnige oogopslag en ietwat bekakte stemgeluid met dat sexy hese kraakje. Nooit had ik gedacht dat achter die façade van jovialiteit en belangstelling een man schuilging die in wezen slechts twee dingen in het leven belangrijk vindt: zichzelf en alle status om hem heen. Het is jammer dat je geen lijst van sterke en zwakke eigenschappen krijgt voordat je een relatie met iemand aangaat. Net zoals je een functieomschrijving krijgt als je een nieuwe baan aanvaardt. Volgens mij zou dat een heus gat in de relatiemarkt opvullen.

'En nu?' Babs kijkt me eerst bezorgd en dan vragend aan. 'Wat zijn je plannen?'

Ik bijt op mijn lip en sla mijn ogen op naar het plafond alsof daar een doos hangt voor kant-en-klare oplossingen. Helaas, het ideeënbusje is leeg. 'Ik red me best, ook zonder relatie en huis,' zeg ik werktuiglijk.

'Tja...' Babs kijkt me aan met een blik alsof ze wil zeggen: ik weet het eigenlijk ook niet zo goed en dat spijt me.

Ik denk even na tot de enige juiste conclusie bovendrijft. 'Ik ben gewoon veel te snel bij hem ingetrokken.'

'Welnee,' veegt Babs mijn zelfverwijt van tafel. 'Alsof alleen achterblijven in je oma's huurhuis op dat moment een keuze was. Of had je soms met haar mee willen verhuizen naar Ruitersbos? Gezellig als enige vijftientigjarige tussen de oudjes? Tenzij je van klaverjassen houdt natuurlijk...' Babs neemt een slokje van haar thee en kijkt of haar ineens iets te binnen schiet. 'Hoe gaat het met oma?'

'Het gaat redelijk,' zeg ik en ik draai mijn haar in een staartje dat ik direct weer laat losschieten.

'En tante Rita?'

'Buiten dat ze tegenwoordig in Nieuw-Zeeland woont, is er

nog altijd geen nieuwe informatie. Het lijkt wel of ze van de aardbodem is verdwenen.' Ik draai weer een haarlok om mijn vinger. 'Ik begin me serieus zorgen te maken of ik haar op tijd vind, voordat oma... Nou ja, je weet wel.'

'Vast wel. Sherlock Holmes staat voor u paraat,' grapt Babs. 'Wedden dat we haar snel vinden en dat jouw oma en haar zusje uitgebreid de kans krijgen om het bij te leggen?'

Als de ringtone van mijn mobiel veel te hard door de kamer schalt, springt Baco miauwend van Babs' schoot en schiet onder de bank. Ik doe een graai in mijn handtas naast de bank en rol met mijn ogen. 'Ja hoor, dat was te verwachten. Wat is hij toch voorspelbaar.'

Babs knikt naar mijn telefoon. 'Laat me eens raden. Hans-worst?'

Hummend veeg ik met mijn duim zijn naam weg en prop de gsm terug in de tas. Een paar seconden later hoor ik aan de bekende piep dat er een bericht is.

'Laat me met rust, Fabian,' grom ik, en ik zwenkel mijn arm weer richting de tas.

Babs wenkt met haar hand. 'Geef dat ding eens aan mij.' Met een knap staaltje stemnaboetsing leest ze het bericht hardop voor: "'Lief poppekontje.'" Haar oogbollen ploppen bijna uit hun kassen als ze mij aanstaart. 'Poppekontje? Wat een marteling...'

'Ja, ik weet het, het is vreselijk,' fluister ik, en ik voel mijn wangen ontbranden.

Hoofdschuddend hervat ze het voorlezen. "'We moeten praten. Morgenavond acht uur. Trek dan meteen je nieuwe Marlies Dekkers-setje aan. En... Ik heb een cadeautje voor je.'"

'Met smiley zeker?' Ik vervloek de combinatie van Fabians berichten en smileys. Zogenaamd relativerend en lollig bedoeld, maar stiekem gaat er een heleboel frustratie achter schuil.

'Jazeker, met een smiley die laat merken dat hij er zin in heeft.'

Babs' ogen sprankelen van plezier als ze mij aankijkt. 'Toe maar, draag jij Marlies Dekkers om je poppekotje?'

Een kreun van ergernis is mijn antwoord. 'Zie je wel, zelfs nu nog neemt hij me niet serieus. Een kadootje, een avondje rollebollen en alles is weer koek en ei. Hij kan zijn Christine le Duc-presentje in zijn eigen reet steken. De huizenjacht kan beginnen.'

'Niks huizenjacht.' Babs stuitert alsof ze net te horen heeft gekregen dat ze naar de Efteling gaat en tilt Baco op, die alweer ongeduldig om haar slanke benen loopt te dribbelen. 'Chloë komt gewoon gezellig bij ons wonen, of niet soms Bacoetje?' Ze kriebelt het zwarte scharminkeltje, dat het zich laat welgevallen, onder zijn kopje. Loom spinnend strekt hij zich uit in zijn baasjes armen.

Een licht paniekgevoel maakt zich van mij meester terwijl ik naar Babs en Baco kijk. Ik hou van mijn beste vriendin. Heel veel. Zelfs haar kat kan ik velen. Ik heb namelijk niks met katten, behalve met Baco. Hij is een verlengstuk van Babs. Tegelijkertijd weet ik ook dat je twee totaal verschillende katjes die de beste maatjes zijn niet samen in een mandje moet zetten. Dat er een reële kans bestaat dat die twee vriendjes elkaar na een poosje niet meer zo lief vinden... Dat risico durf ik niet aan. Babs is mij veel te dierbaar.

Hoe vertel ik haar dit op een niet kwetsende manier?

Mijn hoofd heeft het erg druk met nadenken vanavond. Om wat tijd te rekken, laat ik mijn blik door haar flat gaan. Strak en modern. Dat is de beste samenvatting voor wat ik zie. De weinige spullen die erin staan zijn stuk voor stuk design. De witte meubels steken smetteloos af tegen het grijze beton van de muren en het eiken van de parketvloer. De grote, bontkleurige vaas van Babs' oudtante (erfstuk) in het midden van de eettafel is het enige kleurige wat ik kan ontdekken. Ondanks de luxe

en strakke inrichting van haar flat is er, los van de open haard, weinig huiselijkheid te ontdekken. Wat begrijpelijk is in haar situatie van hardwerkende vrouw op wie alleen haar kat wacht, die bijna altijd de hort op is en die op de schaarse momenten dat ze thuis is vooral rust aan haar hoofd wil. Als huismus houd ik juist erg van frutseltjes en tierelantijntjes. Zeker als die een bepaalde herinnering oproepen. Als Babs bij mij thuis is, maakt ze stevast een lollige opmerking over de Chinese verjaardagskalender op het toilet. Jaren geleden kreeg ik hem cadeau bij de babi pangang voor twee personen; oma en mijzelf. Babs noemt het een foielelijk gedrocht (wat het objectief gezien ook is), maar voor mij betekent het zoveel meer dan een blingblingkalender met gouden letters, rode letters en strikjes. Ik kreeg hem op Moederdag, toen oma en ik samen voor de televisie onze bak babi pangang met nasi en kroepoek naar binnen werkten, vlak nadat we een openhartig gesprek hadden gevoerd over mama. Bij de herinnering aan dat moment voel ik mijn hart oplichten.

‘Hé, *sleeping beauty*.’

Ik schrik op als Babs met haar hand voor mijn gezicht wappert en bedenk dat ik nog helemaal niet heb geïnformeerd naar haar, en naar haar werk.

‘Is dat gave huis aan de Akkerstraat trouwens al opnieuw verhuurd?’

‘Nee, dat hele project gaat gerenoveerd worden.’ Babs’ ogen twinkelen. ‘Grappig dat je ernaar vraagt... Gisteren had ik een afspraak in die woning. Nou, wat denk je?’

Ik haal mijn schouders op.

‘De *big chief* van dat aannemersbedrijf lijkt een oogje op me te hebben. Bij binnenkomst lag er een kaart met de vraag of ik met hem uit wil. Een kaart, dat is zó ontzettend jaren negentig. Wel ouderwets romantisch, vind je niet?’

‘Wat?’ roep ik uit. ‘Hoe heet hij, hoe ziet hij eruit?’

Babs' mondhoeken schieten de lucht in. 'Dat is het spannende. Ik kan me hem niet voor de geest halen.'

Ik krab aan mijn kin. 'Ai, dat lijkt me eerlijk gezegd geen goed teken.'

Babs maakt een wegwerpgebaar. 'Voor mijn werk spreek ik zoveel mensen dat ik me niet direct iedereen herinner. Ik ga hem bewust niet googelen, want ik laat me graag verrassen.'

'Jij liever dan ik. Straks blijkt het een of andere griezel te zijn. Of een getrouwde vent. Niet doen hoor.'

'Te laat. Ik heb hem al geappt en morgen na werktijd gaan we een hapje eten bij Charelli.'

Ik kijk volgens mij een beetje als een depressieve clown. Een bezorgde, depressieve clown. 'Vertel me dat je in ieder geval wel zijn naam weet.'

'Rogier.' Babs rolt haar krullen in een lage staart en bindt ze met een elastiekje vast. 'Ik zie wel hoe het loopt. Zolang hij niet helemaal onder de tatoeages en piercings zit...'

Ik klem mijn hand beschermend om de drie vogeltjes op mijn linkerpols.

Babs' ogen worden groot. 'O, shit, sorry, jouw tattoo is prachtig, hoor. Zo bedoelde ik het niet.'

Als ze zich blijft uitputten in verontschuldigen, leg ik mijn hand op haar bovenbeen. 'Het is oké, Babsie. Maar waar is Alex dan gebleven?' informeer ik, refererend aan haar laatste verovering die er, naar mijn mening, een levensplanning op nahield die totaal niet bij Babs paste. Binnen het jaar trouwen, pil in de prullenbak, stationwagen met dakkoffer, en dan met twee koters op de achterbank naar de camping in Zuid-Europa is niet iets wat op Babs' bucketlist staat. In ieder geval zeker de komende tien, twintig jaar niet.

'Alex? Die is terug naar zijn ex. Kijk maar.' Babs duwt haar telefoon met Alex' Facebookpagina op het scherm onder mijn neus.

Relatiestatus: verloofd.

‘Zie je wel, dat was te verwachten,’ zeg ik met een opgekrulde mondhoek, omdat ook ik op zijn tijd kan genieten van gelijk hebben.

‘Zelden zulke ongeduldige zaadballen ontmoet,’ gruwelt Babs nog na. ‘Ik moest bijna aan de zuurstof van zijn toespelingen op “een volgende stap in onze relatie”’

‘Zolang je maar voorzichtig bent.’ En als Babs met haar ogen begint te rollen, voeg ik daaraan toe: ‘Ja sorry hoor, er is maar één echte Babs en daar ben ik zuinig op.’

‘Komt goed.’ Babs veert op. ‘Wanneer gaan we jouw spullen ophalen bij hansworst? Ik kan morgenavond, zondagmiddag. Kunnen we daarna jouw kamer inrichten...’ Als ik haar een beetje verstrooid aankijk, betreft haar gezicht. ‘Jij wilt hier niet wonen, hè...’

‘Begrijp me niet verkeerd, ik vind het een superlief aanbod.’ Ik aai met mijn duim over haar beteuterde wang. ‘Maar jij weet net zo goed als ik dat wij elkaar binnen de kortste keren bekogelen met tagliatelle.’

‘Dat valt toch wel mee?’ mompelt ze. ‘Gewoon een kwestie van samen goede afspraken maken en ons aanpassen aan elkaar.’

‘Ik wil zo graag mijn eigen boontjes doppen. Begrijp je?’ zeg ik schouderophalend. ‘Je kent me toch?’

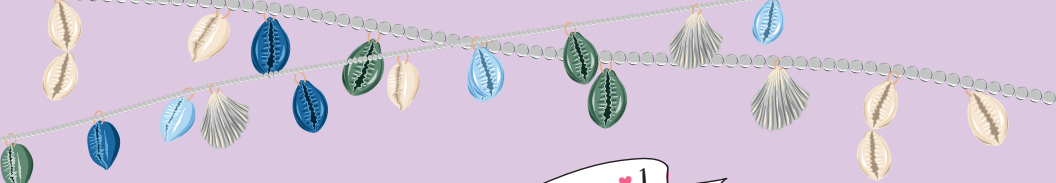
‘Kom gezellig een poosje bij Bacootje en mij wonen, alsjeblieft? Kun je even tot rust komen na een paar jaar op je tenen lopen bij Fabian.’ Ze kust het spinnende poesje op zijn koppie en ik glimlach om de liefde tussen mens en dier.

Bijna ga ik overstag door Babs’ pruillip, maar ik houd voet bij stuk. ‘Ik waardeer het zo erg, dat moet je weten...’

‘Maar ik ben Chloë en in het bezit van een supereigenwijs karakter,’ vult ze me simmend aan. ‘Goed, goed, als ik je dan toch niet kan overtuigen...’ Te zien aan de manier waarop haar

mondhoeken krullen, zakt haar teleurstelling dat ze alleenwondend blijft alweer. Ze pakt haar iPhone uit haar handtas. 'Ik zal eens informeren of er iets vrij is in Breda. Voordeel van werken bij een woningcorporatie is altijd op de hoogte zijn van het beschikbare aanbod. Verwacht er alleen niet te veel van.'

Ik voel een kriebeltje in mijn onderbuik en bedenk dat ik misschien wel meer hou van nieuwe uitdagingen dan ik tot nu toe heb gedacht.

Beachclub Esperanza ♥ 1

Na een mislukte relatie trekt Chloë tijdelijk in bij beste vriendin Babs. Nu ze weer alleen is, voelt ze het gemis van haar overleden ouders en broertje des te meer. Ook het feit dat de gezondheid van haar oma zo achteruitgaat, baart haar zorgen. Nadat ze op het strand van Hoek van Holland een fles in de zee heeft gegooid met een wens voor haar oma, ziet ze dat er bij Beachclub Esperanza personeel wordt gezocht. Chloë aarzelt geen moment en solliciteert. Nogal impulsief, maar misschien wel haar beste zet in tijden.

De Brabantse **Chantal Claassen** behaalde met *Liefs uit Frankrijk* de shortlist van de Kobo-schrijfwedstrijd. Dat motiveerde haar om door te gaan en zo ontstond *Flessenpost*, een frisse feelgoodroman van een nieuw Nederlands talent. Chantal is ook een van de vijf auteurs van de Huisgenoten-serie.

‘Ik ben echt onder de indruk van Chantals stijl en de emotie en warmte in dit verhaal, en natuurlijk van Jesse!’ – Petra Kruijt

NUR 340

9 789020 1539332